

Джессіка Ларсен
(Грунтується на справжніх подіях)

Ця історія сталася у США.

Усе почалося з гри в квадрат. Квадрат — це гра, в яку деякі діти грали у шкільному дворі під час перерви. Чотири гравці стояли кожен у своєму квадраті і перекидали одне одному м'яч. Якщо вони пропускали м'яч, то мали вийти з гри.

Перший раз, коли я грала, то трохи нервувалася. Але у мене все добре виходило. Було весело!

Потім дівчинка напроти мене пропустила м'яч. Вона сказала ім'я Небесного Батька і засміялася. "Гарна подача, Гвен, — сказала вона. — Гадаю, я вийшла з гри!"

Я міцно тримала м'яч. Вона щойно використала ім'я Господа надаремно! Це було схоже на лайку.

Але здавалося, що більше нікого це не бентежило. Вони всі засміялися, наче це було смішно чи круто.

Ми продовжували грати. Потім це сталося ще раз. Хтось знову пропустив м'яч і вимовив ім'я Небесного Батька як лайку.

Через кілька хвилин я теж пропустила м'яч. І так само, як й інші, вжила ім'я Господа надаремно. Коли я йшла ставати в чергу, щоб знову грати, діти сміялися і давали мені руками п'ять.

Після цього я грала у квадрат щодня... і вживала ім'я Господа надаремно все частіше і частіше.

Одного дня моя подруга Еббі приєдналася до нашої гри. Вона подала м'яч мені. Я пропустила його і сказала ім'я Небесного Батька.

Еббі здивовано кліпнула очима. "Ти ніколи раніше цього не казала".

Вона була права. Вдома і в Початковому товаристві я дізналася, що ім'я Господа є особливим, і нам не треба його казати як лайку або жарт. Але саме це я робила протягом кількох тижнів! Від цього мені стало дуже погано.

Після школи я знайшла маму у неї в кабінеті. "Привіт, сонечко!" — сказала вона.

Я розплакалася. Я розказала їй все про гру в квадрат і про те, що вживала ім'я Господа надаремно. "Не знаю, чи можу зупинитися", — сказала я, хлюпаючи носом.

Вона міцно мене обняла. "Зараз саме так може здаватися. Але я знаю, що Небесний Батько може тобі допомогти".

"Як?" — запитала я.

"Покаяння означає повернутися назад до Небесного Батька і наполегливо намагатися чинити краще, — сказала мама. — Це буде

нелегко, але ти можеш молитися про допомогу. Коли ти використовуватимеш більш доречні слова, твоя стара звичка буде зникати".

Мама допомогла мені скласти список нових слів, які я могла казати замість імені Господа. Потім ми разом помолилися. Я сказала Небесному Батьку, як мені було шкода, і попросила його допомогти мені казати прийнятні слова.

Наступного дня я глибоко вдихнула перед тим, як грати у квадрат. Коли я пропустила м'яч, я ледь стрималася, щоб знову не сказати надаремно ім'я Небесного Батька. Натомість я сказала слово з мого списку.

"О, банани!" — сказала я. Я відчула легкість!

Кожного дня я намагалася використовувати кращі слова. Я все ще іноді хибила. Але я продовжувала молитися і намагатися. Невдовзі протягом всієї гри я не вжила жодного разу Господнє ім'я. Потім я витримала весь тиждень. А потім — цілий місяць!

Я знала, що Небесний Батько та Ісус Христос допомогли мені покаятися і змінити мою звичку — і я відчувала себе краще від того, ніж від будь-якої перемоги у грі!

У Початковому товаристві я дізналася, що ім'я Господа є особливим.

ЩО ОЗНАЧАЄ КАЗАТИ ІМ'Я ГОСПОДА НАДАРЕМНО?

Одна з десяти заповідей — "Не призывай Імення Господа, Бога твого, надаремно" (Вихід 20:7). Це означає, що нам слід завжди говорити про Небесного Батька та Ісуса Христа із благоговінням і любов'ю. Нам не слід жартувати про Них або казати Їхні імена без поваги. Ця заповідь також означає, що нам слід представляти Спасителя у найкращий спосіб. Коли ми називаємо себе послідовниками Ісуса Христа, нам слід робити те, що робив би Він*.

*Див. Дейл Г. Ренлунд, "Доступ до сили Божої через завіти", *Ліягона*, трав. 2023, с. 36.

Краща звичка

ІЛЮСТРАЦІЯ КЕРСТЕН ІГЕН